

CÂND
DUMNEZEU
S-A APROPIAT

MAX LUCADO

Editura Casa Cărtii, Oradea
2007

This book was first published in the United States by W Publishing Group, a Division of Thomas Nelson, Inc., P. O. Box 141000, Nashville, Tennessee, 37214 with the title *God Came Near*, by Max Lucado, copyright © 1986, 2004 Max Lucado. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.

Când Dumnezeu S-a apropiat

de Max Lucado

Copyright © 2007 Editura Casa Cărții

O.P. 1, C.P. 270,

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email:

info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUCADO, MAX

Când Dumnezeu S-a apropiat / Max Lucado. -

Oradea : Casa Cărții, 2007

ISBN 978-973-8998-06-3

28

Traducerea: Cornelia Butuza

Editarea: Florentina Pop

Tehnoredactarea: Laurențiu Pășcuți

Coperta: Adi Mihocaș

Tiparul executat la Tipografia Leș s.r.l.

Str. Arenei nr. 16

440097 Satu Mare

Tel. 0261-768352

CUPRINS

RECUNOȘTIȚE	xi
INTRODUCERE LA NOUA EDIȚIE	xiii
Martori ai măreției Sale	xvii

Partea I

ÎNTRUPAREA SA

Și Cuvântul S-a făcut trup ...

1. Sosirea	3
2. „Doar un moment...”	7
3. Absurditate în trup	11
4. Rugăciunea Mariei	17
5. Cățarat pe o creangă sau așezat pe o rămurică	21
6. Douăzeci și cinci de întrebări pentru Maria	25
7. Noapte de Crăciun	27

și a locuit printre noi, ...

8. Părăsind atelierul de tâmplărie	31
9. Spuneți-Mi simplu: Isus	35
10. Femei în iarnă	39
11. Când Dumnezeu a suspinat	43
12. Întrebare pusă pe marginea canionului	47

iar noi am privit slava Lui, ...

13. O poveste despre doi copaci	53
14. Nu este întâmplător	57
15. Redescoperind uimirea	63

plină de har și de adevăr.

16. Speranța	67
17. Clipe veșnice	71
18. Ce vezi?	75

Partea a II-a
IMITAȚIA NOASTRĂ
Ucenicul... desăvârșit va fi ca învățătorul lui.

19. El a uitat	79
20. Făcând față adevărilor	83
21. Lumina din... debara?!	89
22. Ambiție oarbă	93
23. Avertismente	97
24. Ziua tatălui: un omagiu	103
25. Sedanurile de familie ale credinței	107
26. Reproșuri insensibile	111
27. Un cântec în întuneric	115
28. În noroiul Iabocului	119
29. Puțină spânzurătoare	123
30. Carmelita	127
31. Privind înspre vârf	131
GHID DE LECTURĂ	135
NOTE	199

RECUNOȘTINȚE

Această nouă ediție îmi oferă un nou prilej de a mulțumi oamenilor care au contribuit la lansarea celei dintâi ediții:

Așadar, mulțumiri din nou lui:
Liz Heaney și echipei Multnomah:
nici nu se putea mai bine!

Jim Woodroof, Rubel Shelley, Richard Rogers și
Joan Carrigan (sora mea):
încurajările și sugestiile voastre au fost neprețuite.

Carl Cope:
ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău din ceasul al doisprezecelea
și prietenia ta 24 de ore din 24, 7 zile din 7?

Echipei Rio:
amigos queridos! (Prietenii dragi!, n.tr.)

Stanley Shipp:
unul dintre cei mai buni oameni de pe pământ.

Prezbiterilor Bisericii lui Cristos din Highland:
apreciez grija pastorală și rugăciunile voastre.

Și, cu multă dragoste, îți mulțumesc, Denalyn:
dacă o stea ar fi căzut de fiecare dată când mă gândeam la
tine, cerul ar fi gol.

INTRODUCERE LA NOUA EDIȚIE

Remarcați intervenția. Dumnezeu bate pe umărul colectiv al umanității: „Scuzați-mă!”, a spus El, și veșnicia a întrerupt măsurarea timpului, divinitatea a întrerupt tot ce e făcut din carne, iar cerurile au întrerupt mersul pământului, sub forma unui copilăș. Creștinismul s-a născut dintr-o mare întrerupere cerească.

Întrebați păstorii din Betleem. Cunoaștem atât de puține despre acești oameni. Numele lor? Vârsta? Câți erau de serviciu în noaptea aceea? Nu știm. Dar măcar atât putem presupune: nu se așteptau la nimic spectaculos. Ei doar vegheau oile. „În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor” (Luca 2:8). Uneori, când vrem să adormim, numărăm oi!

Și apoi, era tura de noapte. Mai degrabă ai sta să urmărești cum se uscă vopseaua. Păstori veghind oile în timp ce dorm? E mai interesant să rostești propoziția decât să faci slujba. Cea mai mare provocare a lor era să stea treji! Oamenii aceștia nu se așteptau la nimic extraordinar.

Nici nu voiau nimic extraordinar. Orice lucru extraordinar era un lucru rău—lupi, lei de munte, hoți; așa că păstorii prețuiau previzibilul și își doreau liniștea. Singurul scop era acela de a le putea spune soțiilor acasă: „Noaptea asta nu s-a întâmplat nimic!”

Însă, chiar dacă își doreau o noapte calmă, nu înseamnă că au și avut-o. Și, iertați pe cel ce vă reamintește: chiar dacă vreți o viață liniștită, nu fiți așa de siguri că o veți și avea! În secunda în care v-ați cufundat confortabil în fotoliul vieții, cerul apasă pe telecomandă și schimbă canalul:

- Biroul de ajutor social spune: „Nu.”
- Un medic spune: „Însărcinată.”
- Șeful spune: „Transfer.”
- Pe extemporal scrie: „Patru.”
- Mecanicul auto spune: „Calat.”
- Asigurarea auto spune: „Expirat.”

„Eu întocmesc lumina, și fac întunericul, Eu dau propășirea, și aduc restriștea, Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri” (Isaia 45:7).

Iar răspunsul nostru inițial este tipic, și la fel cu cel al păstorilor: frica. „Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare” (Luca 2:9).

Întotdeauna, schimbarea aduce cu sine frică înainte de a aduce credință. Întotdeauna privim la ce-i mai rău înainte de a ne uita la ce-i mai bun. Dumnezeu ne întrerupe viețile cu ceva ce noi n-am mai văzut niciodată, iar noi, în loc să-L lăudăm, intrăm în panică! Ne grăbim să interpretăm prezența unei probleme ca însemnând absența lui Dumnezeu, și-o ștergem!

Bine că păstorii au zăbovit, altfel ar fi putut să piardă al doilea verset:

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, Care este Cristos, Domnul” (Luca 2:11).

Eu sper doar că veți face ceea ce au făcut păstorii—au zăbovit lângă iesle. Prin ceea ce am scris în această carte, intenționez să vă ajut să faceți tocmai lucrul acesta.

Au trecut aproape douăzeci de ani de când am terminat acest proiect. O bună parte din el a fost scris într-una din cele două debarale: în debaraua noastră depozit din Rio de Janeiro, Brazilia, sau în debaraua socrilor mei, în timpul vizitei prelungite, de Crăciun, din 1987. De-atunci, s-au

schimbat multe: nu mai scriu într-o debara, iar cele două fete ale mele sunt acum trei, și sunt domnișoare în toată regula.

Însă, deși s-au schimbat multe, esențialul a rămas același. Cea mai mare veste din câte există este încă cea mai bună veste... Cristos a intrat în lumea noastră. Drept consecință, noi putem intra într-a Lui.

Fie ca El să folosească aceste cuvinte, ca să vă arate în ce fel.

MAX LUCADO

MARTORI AI MĂREȚIEI SALE

*Creștinismul, în cea mai pură formă a sa,
este nici mai mult, nici mai puțin
decât a-L vedea pe Domnul Isus.*

*Slujirea creștină, în cea mai pură formă a sa,
înseamnă nici mai mult, nici mai puțin
decât a-L imita pe Cel pe Care-L vedem.*

*A vedea măreția Sa și a-L imita,
iată suma creștinismului.*

De cincizeci și unu de ani Bob Edens era orb. Nu putea vedea absolut nimic. Lumea sa era un hol întunecat, plin cu sunete și mirosuri. Așa a simțit el de-a lungul a cincizeci de ani de întuneric.

Apoi, el a putut să vadă.

Un chirurg înzestrat i-a făcut o operație complicată și, pentru prima dată în viața lui, Bob Edens avea vedere, ceea ce i s-a părut de-a dreptul copleșitor. „N-aș fi crezut niciodată că galbenul e atât de... galben!”, a exclamat el. „N-am cuvinte! Sunt uimit de culoarea galbenă, dar roșul e culoarea mea preferată. Nu-mi vine să cred cum e roșul!”

„Pot vedea forma lunii—și nu-i nimic mai frumos decât un avion ce străbate cerul lăsând o dâră albă; și, desigur, răsăritul și apusul. Iar noaptea privesc stelele pe cer, cu lumina lor licărindă. N-aș fi putut ști niciodată cât de minunat e totul.”

Are dreptate. Toți cei care au trăit o viață având vedere, nu vor ști niciodată cât de minunat poate fi să îți se dea vedere.

Dar Bob Edens nu este singurul care și-a petrecut o viață lângă ceva fără să-l poată vedea. Puțini sunt aceia care nu suferă de vreo formă de orbire. Uimitor, nu-i așa? Putem trăi

o viață lângă ceva, însă dacă nu ne luăm timp să ne concentrăm asupra lui, acel ceva nu mai este o parte din viața noastră. Până când nu ne îndepărtăm cumva această formă de orbire, lumea noastră nu e decât o peșteră întunecată.

Gândiți-vă: simplul fapt că cineva a văzut o mie de curcubee nu înseamnă că a văzut măreția vreunuia din ele. Oricine poate trăi lângă o grădină și, cu toate acestea, să neglijeze a-și aținti privirea asupra splendorii florii. Un bărbat poate petrece o viață întreagă lângă o femeie, dar să fie incapabil să privească în adâncul sufletului ei.

Și, o persoană poate fi bunătatea întruchipată, și să nu-L poată vedea niciodată pe Creatorul vieții.

A fi cinstit sau moral, sau chiar religios, nu înseamnă neapărat că Îl vom vedea pe El. Nu. Am putea vedea ce văd alții în El sau am putea auzi ceea ce unii zic că a spus. Dar până nu-L vedem noi înșine, până nu ni se dă vedere, noi doar credem că-L vedem, în realitate, văzând doar o formă neclară într-o penumbră cenușie.

Voi L-ați văzut?

Ați reușit să prindeți o sclipire din măreția Sa? Într-o crevasă a inimii voastre este așezat un cuvânt care vă determină, chiar și pentru puțin timp, să-I vedeți fața. Auziți un vers spus pe un ton nemaiauzit, sau explicat într-un fel cum n-ați mai întâlnit, și încă o piesă din puzzle se așează la locul ei. Cineva vă atinge duhul îndurerat cum numai unul trimis de El o poate face... și iată-L!

Isus.

Omul. Galileanul ars de soare, care vorbește cu o autoritate răsunătoare, și iubește cu o smerenie ca de copil.

Dumnezeul. Cel Care a pretins că e mai în vârstă decât timpul și mai mare decât moartea.

Toată împopoțonarea religiei s-a dus; ceața teologiei este împrăștiată, cortinele opiniei și ale controversei sunt momentan ridicate. Greșelile noastre orbești și crizele de egoism sunt șterse. Și iată-L, stând în picioare!

Isus.

L-ați văzut?

Cei ce L-au văzut primii, n-au mai fost niciodată la fel.

„Domnul meu și Dumnezeu meu!”, a strigat Toma.

„L-am văzut pe Domnul!”, a strigat Maria Magdalena.

„Noi am văzut slava Sa.”, a declarat Ioan.

„Nu ardea inima-n noi când ne vorbea?”, s-au bucurat cei doi ucenici care mergeau spre Emaus.

Dar Petru a spus-o cel mai bine: „Noi suntem martorii măreției Sale.”

Măreția Sa. Împăratul Iudeii. Vulturul înălțat al veșniciei. Nobilul Amiral al Regatului. Întreaga splendoare a cerului revelată în trup de om. Pentru un timp atât de scurt, ușile sălii tronului s-au deschis, și Dumnezeu S-a apropiat. Măreția Sa a putut fi văzută. Cerurile au atins pământul și astfel pământul poate cunoaște cerurile. Într-un tandem uimitor, un trup uman găzduiește divinitatea. Sfințenia și pământescul—îngemănate.

Acesta nu este un Mesia ce aleargă după morile de vânt. Povestea Sa este extraordinară. Se numește pe Sine divin, și totuși dă voie unui soldat roman firav să-I înfigă un piron în palmă. El a cerut curăție, și totuși a apărat drepturile unei prostituate căite. A chemat oamenii la mărșăluit, totuși nu le-a permis să-L numească Rege. A trimis oameni în toată lumea, echipați doar cu genunchi îndoiti și cu amintirile unui tâmplar înviat din morți.

Nu-L putem privi pur și simplu ca pe un învățător bun. Pretențiile Sale erau prea ieșite din comun pentru a putea fi limitate la învățăturile lui Socrate sau Aristotel. Nici nu-L putem considera unul din marii profeți trimiși să arate adevărurile veșnice. Pretențiile Sale elimină această posibilitate.

Atunci cine este El?

Haideți să încercăm să aflăm. Să pășim pe urmele lăsate de sandalele Sale; să stăm pe podeaua rece și tare a peșterii în

care S-a născut; să mirosim rumegușul din atelierul Său de tâmplărie; să-I ascultăm zgomotul sandalelor lipindu-se de drumurile pietruite ale Galileei; să suspinăm când atingem rănila vindecate ale leprosului; să ne ghemuim când auzim sâsâitul lui Satana din iad; să lăsăm vocile noastre să se înalțe odată cu laudele mulțimilor; să încercăm să-L vedem.

Un avertisment, însă. Se întâmplă ceva cu persoana care a fost martora măreției Sale—a devenit dependentă. O privire scurtă aruncată Împăratului, și ești consumat de dorința de a vedea și mai mult din El.

Căldura din strană nu mai este o opțiune, religia bună de aruncat la gunoi nu mai este suficientă, și nici nu mai e nevoie de căutarea de noi senzații. Odată ce I-ați văzut fața, veți dori mereu și mereu să I-o vedeți.

Rugăciunea mea pentru această carte—fără scuze—este aceasta: fie ca Divinul Chirurg să o folosească ca pe un delicat instrument chirurgical, ca să redea vederea. Fie ca imaginea tulbure să se clarifice și ceața să dispară. Fie ca Cristos să vină ca dintr-un miraj deșertic și să devină chipul unui prieten drag. Fie ca noi să ne plecăm capetele la picioarele străpunse și să ne alăturăm lui Toma, proclamându-L „Domnul meu și Dumnezeul meu”, și, deasupra tuturor, fie ca noi să șoptim secretul universului: „Noi am fost martorii măreției Sale.”

PARTEA ÎNTÂI

ÎNTRUPAREA SA

*Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi,
iar noi am privit slava Lui, ...plină de har și de adevăr.*

IOAN 1:14 (NKJV¹)

SOSIREA

Zgomotul și agitația au început mai devreme decât de obicei în sat. În timp ce noaptea făcea loc zilei, oamenii au ieșit deja pe stradă. Negustorii s-au proptit la colțurile celor mai circulate dintre străzi. Proprietarii de magazine și-au deschis ușile tarabelor. Copiii s-au trezit la lătratul câinilor sau la răgetul măgărușilor ce trăgeau la căruțe.

Proprietarul hanului s-a trezit mai devreme decât majoritatea celor din sat. În definitiv, hanul era ticsit, niciun pat liber; orice rogojină sau pătură disponibilă erau scoase spre folosire. Curând se vor trezi toți clienții și va fi foarte mult de lucru.

Imaginația cuiva ar putea fi stârnită, gândindu-se la conversația dintre proprietarul hanului și familia sa la masa de dimineață. A pomenit cineva de sosirea celor doi tineri de azi-noapte? A întrebat cineva dacă le e bine? A comentat careva că fata de pe măgăruș e însărcinată? Poate. Poate că cineva s-a găsit să deschidă subiectul. Însă, în cel mai bun caz, s-a deschis, dar nu s-a comentat nimic. Nu era nimic *atât* de inedit de spus despre ei. Era, probabil, una din multele familii întoarse acasă în acea noapte.

În plus, cine avea timp să vorbească despre ei, când în aer plutea atâta voie bună? Împăratul Augustus făcuse un favor economiei din Betleem când a decretat instituirea recensământului. Cine-și mai amintește când a mai fost așa un comerț în sat?

Nu, e improbabil că a mai menționat careva sosirea celor doi, sau să se fi întrebat de starea fetei. Erau prea ocupați.

Ziua îi prindea din urmă. Trebuia făcută pâinea zilnică. Trebuiau făcute treburile din acea dimineață. Erau prea multe de făcut ca să-ți închipui că se întâmpla imposibilul.

Dumnezeu a intrat în lume sub forma unui copilăș.

Totuși dacă cineva s-ar fi nimerit în acea dimineață în prejma staulului de oi de la periferia Betleemului, ar fi asistat la o scenă cu totul neobișnuită.

Staulul duhnea, cum duhnesc toate grajdurile. Duhoare de urină, bălegar, și putoare înțepătoare de oi plutea în aer. Pământul era tare, iar paieile puține. Din tavan coborau pânze de păianjen, iar un șoarece alerga străbătând podeaua mizerabilă.

Un loc mai umil în care să se nască, nici că se putea găsi!

Afară, de-o parte, stă un grup de păstori. Ei stau tăcuți pe podea; poate mirați, poate perplecși, fără îndoială uimiți. Noaptea lor de veghe fusese întreruptă de o explozie de lumină din cer și de o simfonie de îngeri. Dumnezeu se duce la aceia care au timp să-L asculte—așa că, în această noapte senină S-a dus la păstoriile cei simpli.

Alături de tânăra mamă șade tatăl obosit. Dacă picotește careva, atunci el este acela, căci nici nu-și mai aduce aminte când a stat jos ultima dată; și acum, că încântarea și-a mai redus din intensitate, acum, că Maria și copilășul sunt bine, se sprijină de zidul grajdului și simte că ochii i se îngreuiază. Încă nu și-a dat bine seama. Misterul evenimentului l-a zăpăcit. Dar acum nu are energia de a se lupta cu întrebările. Important este că pruncul e bine, și Maria e sănătoasă. În timp ce adormea, și-a amintit de numele pe care i l-au zis îngerii... Isus. „Îl vom numi Isus.”

Însă Maria e trează. O, ce tânără pare! Capul său se odihnește pe pielea moale a veșmântului lui Iosif. Durerea fusese alungată de o profundă mirare. Ea privi fața copilului. Fiul ei. Domnul ei. Maiestatea Sa. În acest moment al istoriei, ființa umană care înțelege cel mai bine cine este Dumnezeu și ce face El, este o fată tânără, într-un staul urât mirositor, ce nu-și